

2. GRANAT (9) sb m

gra- (8), grã- (1) *Mącz*; *drugie a pochylone*.

sg *N* granåt (1). ◇ *G* granåta (1). ◇ *I* granåt(e)m (3). ◇ *L* granåcie (1). ◇ *pl* *N* granåty (1). ◇ *A* granåty (2).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII (z Cn) – XVIII w.

Rodzaj broni: obuch z pugiñalem wewnåtrz; dolon Mącz, Cn; cucuma Cn (9) : Pomyka rohåtyny á grånatá máca RejWiz 13; Nie chodzi chłópiec zá nim z grånatem z ruźnicå/ Albo iåko na wilká z okrutnå fúlicå. RejWiz 54, 4v, 13, 192; Skowålífie oycowfkie granati na pługim/ A z drugiego iuź dawno w kuchni rožen długi. KochSat A3; Dolon, Imię wålfne teź laskå ålbo kiy d[ę]ty ålbo wydrożony w którym miecz ålbo granat bywa/ yåkie zwikli mniłzy nořić. Mącz 93d; zá fromotę tho tobie pierwey mieli łztychem bić/ iedno fieczonym obyczåiem/ åle dziř miewåiå grånathy ku łztychowi BielSpr 51; BielSjem 33.

AL